

Продане и Тежки ноши душаха и обвиваха земята, като с черен креп.
Кръстосваше своето царство, (бродеше) костеливата смърт. С непрестанен
дъжд плачеше зората, (в) бели савани се нижеха (редици) без край. Зли и
жадни сенки се виеха над жертвата и я ругаеха. Дълбока предсмъртна въз-
дишка премина, очите угасваха... Но с последния си (огън) те все пак проблес-
наха в тъмата: „Ние пак ще се явим, ще дойдем!“

Премини дълбока и
последния пред-
смъртна въз-

А на другия бряг пируваха. Там имаше танци, безумно весели танци.
Над нечий гробове издигнати бяха нови замъци. И в див шемет се носеше
музика: „Той умря, той умря, той няма да стане“.

Пияното пиршество увличаше... Увличаше до безсилие. Пирът ги из-
тоши, умори се. Мирно, спокойно те задремаха. И мирно, спокойно всички задр...

Съвършено тихо, безметежно утро...

Изведнъж откъм нашите, сякаш умрели, постове се започна провик-
ване: барабаните биеха „заря“.

А музиката от замъците отвърна: „Не, няма да дойде, нече възкръсне“.

Отвърна и затихна. Замря напълно в очакване. А откъм нашия бряг
звънко се разнасяше: — „Ний отново, отново ще дойдем ние. Направо от работата,
от задушните фабрики, измърсени, (от шахтите), направо от тъмните изби.
И право на вашия бляскав пир“.

Разсъмваше се. Из замъците тревожно играеха и се бореха ношните
светлини. А по небето минаваше, разхождаше се, като свободна песен, зората;
ту тихо запалваше облачните върхове с надежда, ту пламваше в (дързък) пожар,
обхващаше с огън хладното небе.

Ние идем и дишаме метежна смелост! Стремят се, късат се, летят и
пеят (вълни от) възторжени слова.

Ние идем! Ние не може да не идем: станаха мрачните сенки на изби-
тите недавна бойци; подеха се живите предания на миналото — (за погиналите

бащите от рани бащи.)

Ние сме след тях.

Съвсем напред, и по-силни и по-решителни от нас, закрачиха дошлите
в живота млади борци. А ето и нашите другарки — другари по машина. В ръ-
цете си те са донесли своето скъпо щастие — своите деца. И гледайте: едва
от гърдите се е откачило детето, а радостно гледа към небето и плеска сво-
бодно с ръчичките си, сякаш и то към новия мир се стреми.

И идем, и тичаме и се носим с своята трудова грамада.

Нас нищо ни не плаши: ние ще прокараме (още) пътища по пустините
и по (усоите).

На пътя — река... Ние ще я преплуваме! На сажени ще размахваме и
режем гребенистите вълни.

Ще попаднем в гора... Ние ще понижем гората с своя бесен марш.

Планини ще срещнем... До последен дъх, с най-отчаяните рискове ще
се изкачим до върховете. Ние ще ги превземем!

И знаем ние — ще заболи в гърдите... Но великото с болка се
превзема. За великото раните не са страшни. Ще достигнем върховете, ще
ги превземем.

